

1. „Moneda nu se împarte între națiunile suverane și nu există nici un exemplu, contemporan sau istoric, de monedă girată în comun de mai multe state. Este exact calculul pe care-l fac partizanii monedei comune Euro, care vor să impună unificarea politică dispesându-se de acordul explicit al concetățenilor lor, prin artificii tehnice al creării noii monede. Dar construcția unui stat de dimensiuni continentale vine împotriva tuturor exigențelor și tuturor tendințelor din economia contemporană, de mai bine de un sfert de secol toate marile organizații publice și private căutând eficiența în dimensiuni mici.

Un superstat continental va fi mai puțin eficace și va conduce spre impozite suplimentare, care se vor adăuga impozitelor naționale existente. Suprimând concurența între statele naționale, nu se vor mai produce reformele vechilor structuri care frânează dezvoltarea pe continent.” (Jean-Jacques Rosa, *Eroarea europeană*, Grasset, 1998)

2. „Mândră de cultura și civilizația sa, Europa ar vrea parcă să se ferească de restul lumii. Și-ar datora originalitatea patrimoniului ei cultural comun: antichitatea greacă, Imperiul roman și creștinismul. Unitatea europeană se vrea modelul unei aristocrații culturale cu aspirații universale și ecumenice. Este Europa învățătorilor care predică lecția de istorie, mândri de Epoca Luminilor. «Teritoriul comun al europenilor este cultura», scria Paul Valery. Europa, în dorința ei de unitate se dorește un loc de integrare, favorizând conștientizarea unui destin comun.” (Elise Maillard, Ariane Molkhov, *Europa*)

3. „Crearea Pieței Comune reprezenta un pas considerabil pe calea construcției europene; a urmat un progres lent, ce s-a întins pe aproximativ zece ani. (...) Încetineala cu care se realizează construcția europeană se explică prin foarte puternica impregnare națională a unor popoare cărora le e greu să se simtă în primul rând «europene», fiind foarte reticente când se pune problema să facă pasul decisiv de transformare a unei comunități economice într- comunitate politică.” (Jean Carpentier, Francois Lebrun, *Istoria Europei*, 1992)